

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

„PALERMO-PARÁDÉ-KOLOMP”

- avagy: ki képviselte közösségünket a hagyományos felvonuláson? -

Lezajlott a bevándorlók ünnepe a belvárosi Palermo óriási parkterületén. Szeptember 23-án kis csoda történt! Esős hetek után aranyosan kisütött a koratavaszi napocska! A hagyományos felvonuláson Buenos Aires-i közösségünket a Kolomp néptáncegyüttes küldöttsége képviselte. Hatalmas feltűnést keltettek az alkalomra kiválasztott népviseleteink! A vidámságunk, de még a fegyelmezett pontosságunk is! Hadd kezdjem az elejétől.

A Kolompoknak nem valami megszokottat jelentett ez a „kivonulás”, hanem egy kimagasló körülményt: először mutatkozhattak be így, díszben, mint egységes csoport a nyilvánosság előtt.

Nagy izgalomban készültek fel erre a napra! Az előző hét folyamán megbeszéltünk minden részletet, viseletpróbákat tartottunk, zászlót szereztünk (köszönjük, Kerekes Miki!), autókat szerveztünk be, hogy már szépen, illően „beöltözve” mehessünk be a palermói parkba. Hozzánk csatlakozott néhány „családtag” is, mint a drága Blahó Zsófia (aki imádatlalt vette fel a neki szánt moldvai csángó viseletet), Tóth Jenőke neje és két gyermeke, Bauer Pali édesanyja Vágó Csilla és Barkáts Gabi kislánya, Pisti, aki nagy büszkeséggel vitte zászlónkat a készülékek alatt.

Úgy döntöttünk, hogy lehetőleg a legmutatósbab, de legváltozatosabb kelengyét vesszük fel. Így lett, hogy 3 kalotaszegi, egy kalocsai, egy mezőszéki, 3 széki, egy moldvai menyecske-lányka állt sorban a parádéhoz. Ugyanannyian a férfiak palóc, széki, mezőszéki, szatmári és kalotaszegi kellékeket öltve magukra boldogan! Azt hittük, hogy a többi ország képviselőivel szemben kevesen leszünk - de mégsem! Pazar csoportot alkothattunk, és sok szem akadt meg rajtunk. **Sikert arattunk a magyarság érdekében!**

A felvonulás igen szép volt. A címeres magyar lobogó táncolt a szellő ritmusára (köszönjük, Szent László iskola!), jogos önérettel „masíroztunk” a sok országot reprezentáló együttesek közt. A véletlenül adódó nézők (kocogók, turisták, a palermói liget megszokott látogatói) nagyon megfigyelték viseleteinket és számtalanszor megkérdezték, hová valósiak vagyunk. „Magyarok vagyunk!”, vágta ki a Kolompok duzzadó szívvel. A

pillanatfelvételek rögtönzött főszereplőivé váltunk (ahogy ilyenkor illik), és haladtunk tovább a liget tágas útján. Két idegen, otthoni magyar is „ránktalált” a tömegben. Az egyikkel hosszabban beszélgettünk, s természetesen meghívtuk a Hungáriába!

A parádé végén lelkes közönség tapsolt meg mindnyájunkat. Elmélyültem gondolataimban... Mennyire tiszteli az argentin köznép a bevándoroltakat! Szeret minket, elfogad, és valahányszor adatik neki, megtapsol! Megható. Később, ahelyett, hogy szétszéledtünk volna, egy jó óráig képeket készítettünk magunkról. Élvezetes volt, kedves és legfőképpen természetes!

Irgalmatlanul sajnálom, és újból csodálkozom azon, hogy a magyar közösségem - változatosság kedvéért - nem jelenik meg, nem kísér ilyen rendhagyó, bemutatkozó eseményeken! Gyakorlatilag sohasem! Így kész idegbaj megszervezni ilyesmit. Csak Szabó Éva és Benedekné Marika voltak ott velünk.

Ha mindent csak „befelé” csinálunk, önmagunknak, hiányzik a koloniális életünk egy lényeges része: a gyakoribb bemutatkozás! Aztán nem értjük, miért kell annyiszor elmagyaráznunk egyes dolgokat... A Hungária az otthonunk, igen, ez kétségtelen, viszont a megmaradásunk színpada „kívül” is fejlődik, falainktól arrébb, ahol a jóságos befogadó országunk mozog, ahova meghív, ahol megünnepel minket is, más emigrációs közösségekkel együtt, mert tudja, hogy mi is nagy részben hozzájárultunk Argentína felépítéséhez.

Ehhez nem fűzhetek hozzá többet. Nincs mit. Főleges lenne. Ellenben bízom abban, hogy nem egy magyar elgondolkodik majd szavaim elolvasása után, és esetleg „jövőre” ott lesz mellettünk, megszorítja kezemet. Kizárólag ezzel már minden szó feleslegessé válik: mert boldog lesznek!

Zólyomi Kati
a Kolomp együttes irányítója

Havi „HUFImondat”:

„Minden talajban megterem valamiféle virág. Minden napnak van valamilyen öröme. Neveld rá a szemedet, hogy meglássa azt.”

Wass Albert

Olvasunk... és gondolkozunk

„Ablakszociológia” - II.

Ha a kis konyhám ablakából lenézek a szemközti járdára, egy elegáns, hatalmas fagyizó és kávéház hangulatát, mozgását követhetem. Tavasz van, nagynehezen kezd szépre váltani az idő. Rendszerint embertömeg támadja meg a helyiséget, reggeltől késő estig foglalt minden asztal. Természetesen szabadtéri asztalok is vannak - a járdán. A helyiség a sarkon van, lakásom is, és innen, az 1. emeleti „kakasülésemről” remek panoráma nyílik előttem. Nem kíváncsiságról van szó, hanem szószerinti, újabb házi-szociológiai tanulmányozásról (egyszer már írtam erről!).

A mai helyzet (15 óra, vasárnap du.) a következő: megáll két nagyobb autó. Míg az egyik még tétovázik a parkolóhellyel, a másikkól kiomlik egy lompos, óriási fekete kutya, a póráza másik végén egy kisgyerek akad-botladozik „utána”. Egyszer csak kinyílik az autó többi ajtaja és vagy négy újabb gyerek (kislány-kisfiú-nagyobb fiú) pattan a járdára. Nyomban utánuk egy hisztis fiatal anya, aki zavaróan ideges viselkedésével látszólag uralja a káoszt. Közébe egy kicsi szőrmeszesszer... óh, nem! Hiszen az is egy kutya akar lenni! Még masni is van a szegényke fején, s rémült szemekkel s éles ugatást utánozó hanggal forgolódik az asszony ölében. Közben a másik autó is kiürül, de abból már két idős házaspár száll ki. Nyilván a nagyszülők. Éktelenül ki vannak öltözve. A két asszony egymás karjába kapaszkodva, a két nyakszál-sapkás férfi pedig társalogva közeledik az előző csoporthoz.

A fagyizó belsejéből narancssárga egyenruhás pincér jön ki, irtó unottan. A vaskosterméti családapán látszik a rosszkedv, a türelmetlenség. Mobiljával hangos beszélgetést folytat, s habár innen nem értem, miket mond, sejtmem munkaügyről lehet szó. Asztal-széktologatás következik (hogy a nagy csoport együtt ülhessen le), hangoskodás, ugatások (a fekete óriás ugatása olyan, mint maga az ördöghörgés). A gyerekek szaladgálnak, nevetnek, az anyjuk eltehenkedik a székén és önfeledt szidásokat osztogat (de senki sem figyel rá), miközben valaki a fekete ördög pórázát az egyik szék lábához köti. Míg a pincér várja a természetesen nem eldöntött fagyiválogatás eredményét, a lompos ördög világnak kel és elszalad székestül, át az utcán, a vasútállomásunk felé (La Lucila). Óriás kiabálás keletkezik, és egy másik pincér szalad a „székeskutya” után. Sikerül visszahoznia.

Pillanat csend. Megtörténik a megvitatott fagyirendelés. Amikor azt várom (már közben elmosogattam), hogy szép,

Billentyű vagy ölelés?

vasárnapi, zsvajjos családi festmény bontakozzék ki szemem előtt - nem! A meglepő s folytatódó csend alatt más, döbbenetes kép rajzolódik ki: a csoport minden tagja mobiltelefonra szed elő, és a legnagyobb elszigeteltségben üzenet-rögzítőzés, cset és sms küldésbe kezd. Járnak az ujjak az apró billentyűkön, senki sem beszélget, egyszerűen burájukban elsüllyedve fogyasztják el a puha, jeges, finom krémet... Csak a legkisebb fiúcska foglalkozik árva-egyedül a körülötte lévő világgal: felnéz a táncoló farüggyekre, megvakarja a már szerencsére lecsillapodott fekete kutyaus fejét, és - feltételezem - azon gondolkodik el, hogy vajon miért nincs még neki is egy mobiltelefonja - már alig várja! Nagyhirtelen mindenki feláll (a kisfiú még be sem fejezhette fagyiját) és az autókba ülve elmegy. Vagyis az „itt nem történt semmi” jelisével! Mintha a család kiruccanása valamennyiüknek csak nyűg lett volna, egy teljesen tartalom nélküli, üres, kötelező hétfélig szertartás.

Nekem is van mobilom, mailcímem, telefonom, számítógémem (írógépnem használom, és levelezés elintézéséhez), de még mindig a szó kedvességét, a társalgást, a megosztott perceket élvezem a legjobban. Gyermekemmel meg nevetünk, beszélgetünk, egy-egy tv-műsort osztunk meg. Aztán amikor a családtagok kiélvezték egymást, ők is beletemetkeznek mobiljuk sejtelmes világába... Az én világomban viszont hajdan, ha egy kávézó, étterem asztalához ültünk, még beszélgettünk, vagy a legvégső esetben, ha a járdán ültünk, csendben, kézenfogva, együtt néztük a kékellő tavaszi eget...

Ha már a kommunikációról esik szó, hadd hozzak fel egy példát, egy dallammal ízesített közös kincset: a népdalainkat! **Kodály Zoltán** fejezte ki gyönyörűen: „A népdal a népek összbeszéde kivirágzása! Az együttérzés legkimagaslóbb csúcsa! A gondolat, a szó legteljesebb kiegészítése!” Míg mi, magyarok népdalt éneklünk, biztos, hogy nincs mobiltelefon a kezünkben. Ez is már nagy szó!

Zólyomi Kati

AZONBAN NEM CSAK A MEGNEVEZETTEK
KÉPVISÉLTÉK A KOLONIÁT!

(I.Hufi 2.o.) ▶▶▶

Folytatás a Hufi 1.o.-ról

... NEM CSAK AZ ELŐZŐ OLDALON MEGNEVEZETEK KÉPVISELTÉK A KOLÓNIAI PALERMÓBAN!

Az Oleanderek

Már néhány éve létezik ui. egy csoportosulás, amelynek tagjai nem húszévesek. Nem is harmincévesek. Mint ahogyan falun sem mindenki siheder vagy bakfis, aki szereti a népi hagyományokat, népi táncot és dalolást, de szeret barátilag összejönni. Nem mindenki magyar származású - de „valami köze” van a magyarsághoz, és ezért lesz *Oleander*-tag.

Ilyen értelemben jött létre az *Oleander* nevű csoport, amely szorgalmasan jár össze edzésre, egymással való barátkozásra csütörtökön este, a Hungáriában.

A vége mindig a vidám közös vacsora. Az AMH nem egyszer adott hírt összejöveteleikről, tevékenységükről és mindenkor támogatásukról a Regös együttes felé.

Kerekes Ági és Vass Gyöngyi nagyszerű ötlete és kezdeményezése folytán született meg az azóta állandóan bővülő csoport. Palermóból sem akartak kimaradni, és noha kissé elkésve, de a kolónia részéül a nagy parádén ők is lelkesen képviselték helybeli közösségüket magyar blúzban, kalotaszegi ruhában, díszmagyarban... (HKZS)

b.-j.: Szabó Éva (AMISZ elnök), Kerekes Ági, Miskolczy Dóra, Vass Gyöngyi, Etcheverry Gloria, Megyery Edith, Botka Bözsi, Silvia Díaz

Mint pityóka a földút mellett...

Augusztusi „Kolomp-asado”

A Buenos Aires-i Kolomp felnőtt néptáncgyűttes irama már leállíthatatlan! Nem győzöm nézni, élvezni, csodálni tennikarásukat! Néha úgy érzem, hogy az élet engem megajándékozott velük! Néptáncanárként ritkán részesülhettem ekkora tiszteletben, elfogadásban, igazi szeretetben! Mégjobban megszerettették velem azt, amit már eleve imádkok!

Szokásosan, **Blahóék** munrói kertés házában sütöttük meg a finom húsokat, hurkákat. Mit ünnepeltünk? Azt, hogy barátok vagyunk, hogy minél több időt szeretünk együtt tölteni, hogy isteni napsütéses vasárnapot kaptunk az esős hetek után. Remek volt a sok jókedv, a sok mosoly, az ölelés, a jó étvágy, a beszélgetés. Ott voltunk mindnyájan, hús egynehányan. Valóban értékes órákat töltöttünk együtt, miközben fogyasztottunk nemcsak sok salátát, ropogós kenyeret (*hmmm!*) vagy a **Lencz Karsci** által, mesterségét jól ismerő tudással sütött húsvalasztékot.

Amikor a téli napocska kezdett elbújni a magas fák mögé, behúzódzkodtunk az otthonias, meleg *livingbe*, és megnéztük az együttes fellépésének filmjeit, meg a

Filmnézés alatt

sok jó fesztiválképet! Olyan volt, mintha újra történne, és a Kolompok újból átéltek hatalmas élményüket. Hirtelen vonók szólaltak meg mellettünk, és végighallgattuk Benkóné *Pelu* hegedűs irányítása alatt férjét, **Sanyit** és **Jeszzenszky Zsút**, akik a bögövel és a brácsával már ismerkednek... Dunántúli és kalotaszegi sorozatot húztak nekünk, a kezdés kedves nehézségeivel. Mi nagyon megtapsoltuk méltó kedvü-

ket! Sőt, előzetesen Zsú már fel is lépett a *Mákossal* a júliusi találkozón, amikor a Regösök üveges táncát kísérték, kifogástalanul.

Esteledett, a sütemények is elfogytak már, s csöpp hija, hogy nem kértünk pizzákat, nehogy vége legyen a napnak! Aztán keddre már ismét együtt voltunk a próbánkon. Két teljesen új táncrenddel foglalkozunk: galgamenti palóccal és a Kalotaszeg szélén fekvő Györgyfálvával. A találkozó izgalmi óta csodálatosan fejlődik az együttes hozzáállása a tánchoz. Olyan értelemben, hogy gyorsabban veszi át az új anyagot, megérti a mozgás különbségeit és könnyen tartja észben a lépések mennyiségét is. Terjedelmes új népdalcsoport jár a táncrendekkel, így hát van bőven mit tanulni ezentúl is!

Lassan készülöben lesznek az új népviseletek, minden mozdulattal-tervvel szaporodik az izgalom, mint a pityóka a földút mellett.

Zólyomi Kati

Jeszzenszky Zsú, Benkóné Pelu és Benkó Sanyi próba alatt

XI. Dél-amerikai Magyar Néptánc Találkozó

Még mindig megcsendül a visszhang...

A hagyományszeretők, a szenvedélyesek, a kimeríthetetlenek, a dolgozók, a lelkiismeretesek, az életvidámok - nagyon sokan vannak! Olvasgatók el néhányuk szívhez szóló s folytatódó utószavait a hagyományos *Dél-amerikai Magyar Néptánc Találkozó*ról:

Kupec Andrea (táncanár, Kupec Mihály felesége, Szlovákiából):

A lényeg, hogy a kinti magyarok találkozhassanak és együtt ápolhassák kultúrájukat. A szeretet élveztem a legjobban, s elmesélem itt azt, hogy 14000 kilométerre van egy csoda, ami példaértékű az anyaországnak is!

Tábor Mátyás (a Clevelandi Regös együttes vezetője, USA-ból):

Szeretem a népi kultúrát, legfőképpen a zenét és a táncot. Mindig is szerettem volna Dél-Amerikába is elutazni, s a Találkozó és Szimpózium erre fantasztikus alkalmat adott nekem. Örültem az új barátoknak, az új táncrendek megismerésének, a tánczázaknak, mindennek, ami történt. Azt mondhatom meggyőződéssel, hogy aki megteheti, menjen! Számomra nagyon megérte!

Szász Lenke (Kenguró Táncgyűttes tagja, Ausztráliából):

Jó alkalom volt, hogy régi barátokkal találkozhatnék és kíváncsi voltam arra, hogy hogyan működnek a dél-amerikai magyar néptáncgyűttesek. Felemelő érzés az a baráti összetartás és jókedvű mulatság, amit a táncosok közt tapasztaltam. Ráadásul,

nehéz lett volna elviselni, ha egy ilyen nagyszerű buliról lemaradtam volna! Minden pillanatát élveztem, mert végig remek volt a találkozó hangulata. Számomra egy felejthetetlen élmény volt az egész, és nagyon szerencsésnek tartom magam, hogy részt vehettem. A táncosok nagyon lelkesek, tehetségesek és szorgalmasan dolgoznak... röviden: „le a kalappal!” A kifejezhetetlen jó hangulat nagyon vonzó, és már alig várom a következő találkozást, Braziliában!

Juhász Zsolt Juki (nagybögös Salgótarjánból, Magyarország):

Azért volt lényeges jönnöm, hogy találkozhatnék drága Barátaimmal és élő muzsikával gazdagíthassam élményeiteket. Azt élveztem legjobban, hogy láttam az arcokon az örömet és éreztem a lelkekben, a szívekben a szeretetet. Mit is kívánhatnék a világnak, a néptáncvilágnak? Mindenhol legyen ilyen szeretet és magyarság az emberekben, magyarokban, mint kishazánktól messze-messze 14000 km-re a dél-amerikai testvérekben! Tiszta szívemből kívánom! Szeretlek Titeket! Mindezt négy oldalban sem lehetne leírni, nemhogy néhány mondatban. Csodás volt a szervezés, az elképzelés, az együvértartozás! Jó emberek vagytok!

Makovinyi Tibor, újból (A találkozó egyik táncmestere, Budapestről):

Nekem minden egyes találkozó fontos, mert visszajelzés számomra, hogy még mindig él a néptánc, a népzene, a népdal és a szeretet Dél-Amerikában. Minden egyes pillanatát élveztem! Mindegyiket! Azt mondanám tovább, hogy ez egy példa, amit érdemes és kell követni. ●

Még néhány szó a Kolompról:

Ez a csoport a kolónia legfiatalabbja, jóllehet tagjai - akárcsak az *Oleanderek*nél - nem tartoznak a „zöldfülűek” korosztályába... Abban is hasonló a két csoportosulás, hogy tagjai szeretik a népi táncot és nagyon szeretnek összejönni. Itt sem mindenki magyar származású, de ha úgy érzi, hogy „valami köze” van a magyarsághoz, közeledik a *Kolomphoz*, mert vonzódnak annak légköréhez és a magyar néptáncokhoz. A kör nemcsak állandóan bővül, hanem máris számosan egybeforr, mert hetente jár edzésre, egymás megismerésére a Cserkészházban.

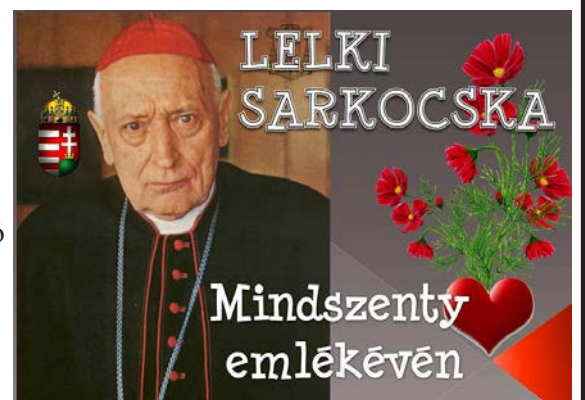
Legalábbis annyira lelkesek, mint ifjabb „kollégáik” a Regös csoportban, ám ezeken talán túl is tesznek szívósságban, kitartásban. Tudásukat már odáig vitték, hogy sikerült az első nyilvános fellépésük a nemrég megtartott XI. Dél-amerikai Magyar Néptánc Találkozó: nagy lámpalázzal, de megható szerepléssel.

Ki kell emelni, hogy Zólyomi Kati nagyszerű kezdeményezésének óriási az érdeme abban (is), hogy „becserkészzi” a kolóniába egyébként nem járó, de a táncot kedvelő magyarszármazásúakat, sőt, még nem magyarokat is! Mert a hangulat jó, a vezető ügyes és elfogadhatja magát sok igen különböző emberrel.

Örül a szívünk, hogy létezik a KOLOMP! (HKZS)

„A mi szívünk megremeghet a neheztől, az ismeretlentől, a lehetetlennek látszótól. Isten azonban az egyének és nemzetek jövőjét sokszor a lehetetlennek látszó holnapba rejtette el. Nekünk kell nekilátnunk, hogy azt előhozzuk.”

Mindszenty József

54. CSERKÉSZBÁL

„Mindnyájunk továbbélő hagyománya”

Az idei bálunknak a „Mindnyájunk továbbélő hagyománya” mottót adtuk. Ezzel sok mindent szeretnénk előre kifejezni. Az utóbbi időkben szemmel láthatólag csökkent a résztvevők száma. A mai nehéz napokban, az ember az anyagiakra gondolva próbálja ezt megérteni. Mert nem hiszem, hogy a bál elvesztette volna vonzóerejét! Egy cserkészgála mindig szép, mindig vidám, mulatságos, érdekes. Érzékeny találkozások keretét teremti meg, sokszor ismerkedésre ad alkalmat, és nem utolsó sorban állandó érdeklődést, támogatást jelent a cserkészcsapatok működése, táborozásai iránt. Ezért nagyon várom a bált, hiszen számomra mindig visszajelzést jelent a megjelenő közönség.

Bár tudná felfogni a nagyközönség, mekkora munka, reménytár egy cserkészbál megszervezése! Izgalommal, jókedvvel, nagy odaadással - de fáradtsággal is jár. Ilyen lelkületű csoport rendezi az 54. bált is. Olyan cserkészvezetők, akiknek semmi sem mindegy! Akik a legszebbet akarják átadni, a legtisztábbat megmutatni! Megerősíteni azt, hogy a cserkészszeme él, túlélt, megmarad, mert a szétszórt magyaroknak rendkívüli szüksége van rá.

Valóban, a bálunk egy álom, egy naiv, romantikus és ártatlan szépség! Az idén is lesz öröm, szórakozás, meglepetés, újdonság. Hónapok óta dolgozunk ezen! Másrészt, szeretjük a Hungária egyesületünket, ragaszkodunk kedves termeihez, lelkületéhez és ahhoz, hogy minden évben szépíthessük, hogy a cserkészünne-

pünk is gyönyörű lehessen.

Különlegesen az idén, öltözz be még szebben! Vedd fel a káprázó díszmagyarodat, Bocskaidat, tündöklő estélyi ruhádat, szmokingodat, öltönyödet, mert verseny lesz! Játszani fogunk! Díjazzuk a legmutatósbab öltözeteket! Emellett kedves, igazán magyar vacsorát ajánlunk: ki nem szereti a galuskás, savanyú uborkás paprikás csirkét? Ki nem támogatná a cserkészeket a „hagyományos csárda” kínálatai fogyasztásával? Lesz ott argentin empanada, jeges sör, sütemény.

Ki nem élvezi a hagyományos palotást? Az elsuhanó, szerelmes keringőt? Van olyan, aki nem kíváncsi az éjféli táncra? Az idén is újat mutatunk be! Aztán ne mondja senki, hogy nem érzi át a záró táborúzt bensőséges hangulatát, mert ezt nem hiszem el! Annál kedvesebb nincs! Amikor mindnyájan már a kimerüléstől esünk össze, és leülhetünk önfeledten népdalozni... Ha akkor lehunyjuk szemünket is, az erdő közepén érezhetjük magunkat... és „otthon”. Ez, higgyétek el, felülmulthatatlan!

Ne legyen „kifogás” (mert meglepően olcsó lesz), ne legyen akadály, hogy megölhessünk mindnyájukat az este.

Gyertek el a 2012-es Cserkészbálra! November 10-én az Olivosi Hungáriába!

Várunk, nagyon várunk mindnyájukat! Később elmeséljük a világnak a bálunk sikerét!

Zólyomi Kati est.
A bálrendező csoport nevében

Serkenj fel, kegyes nép!...

Szeptember 15-én ünnepelték a Zrínyi Ifjúsági Kör 60. születésnapját együtt diákok és tanárok. Már előzetesen a csoportok tablót készítettek a két Zrínyi Miklósról és magyar történelmi zászlókról, amelyek a színes szalagokkal és léggömbökkel együtt az iskola udvarát díszítették. Meghívót kapott minden volt tanár.

Délben pontosan meg is érkeztek. **Lomniczy Józsi**, a Kör szenior vezetője köszöntötte a megjelenteket, majd a magyartanárok összegezték a diákokkal megbeszélte válaszokat arra a kérdésre, hogy „Szeretek a ZIK-be járni? Miért? Milyen jó ötletet javasolok?” Kitűnt, hogy a nyelv tanulása mellett mennyire fontos az, hogy a Kör ad alkalmat a barátokkal való találkozásra... de természetesen az is, hogy mégis leginkább a szünetet élvezik!

Lomniczy Józsi nyitja meg az ünnepélyt. Elévülhetetlen érdemei vannak a Kör idáig való megmaradásában

A piros, fehér vagy zöld pólóba öltözött társaság, három csoportra osztva, nyelvismereti játékkal szórakozott. Mint ahogy azt minden születésnapi zsúron illik, a kisebbek elfújták a gyertyát a hatalmas ünnepi tortán, amit aztán az ünneplők vígan elfogyasztottak. Távozás előtt mindenki kapott egy hasznos emléktárgyat.

Ünnepünk lényegét a záró ima összegezi, amely így hangzott:

Régi és új tanárok vegyesen együtt szórakoztak a piros, fehér, zöld vetélkedési csapatokba beosztva

A születésnapokon magyarul „Isten éltesse sokáig!”-ot kívánunk. A Jó Isten kérésünket meghallgatta, és 60. születésnapunkon sok mindent köszönünk Neki.

Köszönjük, hogy szeretett Máter Juhász Mária intézményünket „Körnek” alapította és izzó magyar lélekkel útnak indította.

Köszönjük, hogy az évek során mindig volt és van, aki munkáját folytassa: **Lomniczy Józsi** és **Letti, Benedek Cala** és

Marika és a sok, sok, igen sok tanár, aki azóta is önzetlenül, jó szívvél és igyekezettel közreműködik.

Köszönjük, hogy a Kör képes az idők jeleit felfogni és működését ezekhez alkalmazni.

Köszönjük, hogy szükségünkre mindig bőséges adakozókat küldött: **Dezső László**, **Erdős Géza**, **Endre Zsigmond** és még sokan, akik ránk gondoltak.

Köszönjük, hogy mindig van egy alkalmas hely, ahol összejelehetünk: családi ház, Hungaria, Cserkészház és most a **Szent László iskola**.

Köszönjük a szülőknél, akik gyermekeik magyar oktatását ránk bizzák, és mindenkor támogatnak.

Köszönjük, hogy a Magyar Kormány és a magyarországi Intézmények programjainkat alátámasztják.

És nagyon köszönjük a sok jókedvű, szeretetre méltó gyereket és fiatalot, akivel hetenként együtt lehetünk.

Kérjük, Jó Istenünk, segíts meg, hogy még sok évig, az óhazától nagyon messze, a magyar nemzet értékeit lelkesen ápolhassuk és terjeszthessük.

...amennyi fűszál van a tarka mezőben, annyi áldás szálljon - a Zrínyi Kör fejére!

Gorondiné Meleg Judit

Cserkészbál 2012

Argentína

Éjféli táncbemutató:

Dél-amerikai magyar néptáncosok járnak a legendástáncos, **Mátyás István** emlékére.

„MUNDRUC”

Magyarok, tőkés és emberek...

Eger ünnepén a 212.sz. Bornemissza cs.cs.nak egész napos rendezvénye az Érsekkertben

Eger főterén 2012. szeptember 22-én már reggel 9 óra előtt gyülekeztek a különböző civil csoportosulások. Színes népviseletbe öltözött néptáncosok, népdal körök és kórusok, hagyományörző és más egyesületek töltötték meg a Dobó István teret, háttérben a méltóságteljesen magasodó Dobó bástyával, s a zászlórúdon lobogó piros-fehér-zöld nemzeti zászlóval.

Innen indult, dobszó mellett a menet az Érsekkert felé. A park aszfaltozott sétányain mindenütt színes krétával raj-

zolt nyilak, feliratok jelezték, hogy hol, merre található a cserkészek, akiket már az utcákon is kíváncsisággal nézegettek a gyerekek. Sok gyerek most találkozott először a cserkészmozgalommal és feliratkozott az érdeklődők listájára. A kiállításon a széleskörű bemutatott anyag híven tükrözte a nemzetközi és a magyar cserkészlet fejlődését, a lord Baden Powell fémjelezté kezdetektől napjainkig. Nagy teret kapott tablóinkon a külföldön élő és működő magyar cserkészcsapatok szinte heroikus küzdelme, a nemzeti kultúrát, identitást megtartó tevékenysége. Megismerhetővé vált a Bornemisszák nemzetközi kapcsolatrendszere, testvéri együttműködése más cserkészcsapatokkal a kiállítás relikviáin keresztül.

Reméljük, sokan felismerik ezt követően Egerben is a nagymúltú cserkészlet jellemformáló szerepét, nemzeti célkitűzését: „Emberebb embert, magyarabb magyart”!

Demeter László csapat pk. h., Szomolya

(Kivonatolva a jelentésből. Köszönet Farkas Péter)

A Bornemisszák egy része. Szerző 2. jobbról Fotó Farkas Péter

Szobrot kapott a fejedelem!

Szeretett városa volt II. Rákóczi Ferencnek Eger

Rákóczi Ferenc mellszobrát, majd Martonné Adler Ildikó képviselő ismertette a fejedelem egri kötődését. **Kutas István** bronzból készült alkotását Lengyel Gyula plébános áldotta meg.

Farkas Péter, Eger

A Nagy Fejedelem többször tartózkodott a település falai között. A vár kapuit 1705. január 2-án nyitotta meg a kurucok előtt. Februárban érkezett a városba, s itt tartózkodott június végéig. Főhadiszállása lett a püspöki székhely, ahogy ő nevezte: „az ország közepe”.

A Rákóczi-ról elnevezett úton a minap Habis László polgármester avatta fel II.

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

A kutya-tár

Harap-utca három alatt megnyílt a kutya-tár, sippal-dobbal megnyitotta Kutyafülü Aladár. Kutya-tár! kutya-tár! Kutyafülü Aladár!

Hús forintért tarka kutya, tízért fehér kutya jár, törzs-vevőknek öt forintért kapható a kutya már. Kutya-tár! kutya-tár! Kutyafülü Aladár!

Weörös Sándor

Hát igen, magyarban van szótár, ruhatár, pénztár, szertár, raktár, gyógyszertár, képtár, könyvtár. Gyönyörű magyar szavak. Tár: tárolásra való helyiség. Tárol: nagy mennyiségben elrak, elraktároz. A szótárban nagy mennyiségben vannak elraktározva szavak és annak magyarázatai, a pénztárban is nagy mennyiségben tárolják a pénzt, és így sorolhatnánk tovább. Weörös Sándor ihletében kutya-tár is van! De kötőjellel! Weörös Sándor művészién játszik a szavakkal.

Kutya-tár. Kutyavásár. Kutya. Az ember egyik kedvenc háziállata! Az ember hűséges barátja, társa és védője. Legjobb barátja! Miért? Mert nem mond ellent neki, nem felel, nem pofázik, nem fölényeskedik, nem okoskodik, nem tól le, nem beszél. Éppen némaságával válik mindennél értékesebbé: társaságában az ember rátalál a lelki békére, ahol a szavak elvesztik minden jelentőségüket. Ez „nem semmi”... Ez nem kutya.

Szinte minden második házban van kutya. Buenos Aires város tele van kutyákkal, naponta látjuk a kutyasétáltatókat, akik egyszerre 10-15 kutyát visznek sétálni. Nem beszélve a kóborkutyákról... Ezeket gondolkodva eszembe jutott néhány kutyás dolog. Ti. ha a kutya egy ennyire kedves állat, hűséges, szeretetre méltó barát, akkor miért mondjuk azt, ha valaki rosszul érzi magát, hogy **kutyául van, kutyául érzi magát?** Elgondolkoztál-e valaha ezen? Van egy sejtésem. A kutya valószínűleg úgy érzi magát, ahogyan a gazda kedve tartja. Vannak kutyák, amelyekkel alig törődnek, nincs aki vizet vagy akár egy száraz kenyeret, „koncot” dobna oda nekik. Ezek persze, hogy „kutyául” érzik magukat, kikopik a szőrük, megbolhásodnak, és ettől el is vadulnak. Amikor nem jut nekik az ember szeretetéből, valóban rosszul érzik magukat. Így érthető, amikor azt halljuk: **Kutyául bánnak velem!** Vagy azt, hogy: **Úgy bánnak velem, mint a kutyával!**

Nyilvánvaló, hogy a múltban falun a kutyáknak nem lehetett könnyű dolga, a kutya keményen megdolgozott: fagyos hidegben is hajtotta, őrizte a juhokat, megvédte a farkasoktól, verekedett, sokszor talán éhezett is. A pásztorkutyák ma is a falutól távolabb, a dombok közt vagy a pusztán élnek, ott őrzik a nyáját és a gulyát - a pásztort legfontosabb segédei. Olyan okos kutyákról is tudunk, amelyek a pásztort egy csettintésére ugranak és a helyükre terelik a szőfogatlan jószágot.

Kutya hideg van. Az miféle hideg? Nagyon hideg? Enyhe hideg? A kutya a „nagyon”-nal egyenrangú. A kutya nagyon hűséges, nagyon jó barát, nagyon keményen dolgozik, nagyon okos, nagyon elbír. A kutya nagyon remek háziállat.

És mire gondolunk, amikor azt halljuk: **„kutyából nem lesz szalonna”? Ez annyit jelent, hogy ami nem megy, azt kár erőltetni. Hiába, az alapvető tulajdonságaiból senki nem tud kivetkőzni, a másik emberből nem lehet „kihozni” a kívánt eredményt, mert hiányzik belőle valami - mint kutyából a szalonna! Érdekes, hogy**

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:

Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa Zavarce José Vicente st.

Amikorra kézhez kapjátok e havi újságot, nálunk már hosszú hétvége lesz (november 1). Idén több is lett belőlük, s ilyenkor, ha csütörtök az ünnepnap, pénteken sem dolgozunk, így négy naposra sikerül a szünet. Igaz ugyan, hogy több esetben vagy előtte, vagy utána lévő szombaton, de „vissza” kell dolgozni azt a kivett plusz napot. Mégis megéri, és nagyon jól jönnek ezek a hosszabb szünetek. Sajnos rendszerint nekem ügyelnem kell valamelyik napon, de akkor is jó lehetőség...

Például az október 23-i hosszú hétvégére minden 3. magyar elmegy valahova üdülni, 80-90% Magyarországon belül. Ez itt az ún. belföldi turizmus.

Részből, mert egyszerűbb, mint külföldre menni, de részből, mert a turizmusnak ez az ága nagyon kifejlődött az utolsó időkben. Kezd igényesebb szolgáltatásokat nyújtani, a régi szállodákat felújították, és új fejlesztések is születtek. A wellness-ipar nagyra kinötte magát, és jogosan! Magyarországon területén szinte minden vidéken vannak termálforrások, amelyek gyógyító hatását fel lehet használni.

Ebben szerencsére a régebbi és a mostani kormányok is egyetértenek: a hazai turizmus rendkívül fontos. Fellendíti a gazdaságot, az országon belül mozgósítja a tőkét, munkahelyeket teremt, és nem kis mértékben a magyar tudatot is erősíti. Annyi gyönyörű hely van, amit meg lehet látogatni, rövid távolságon belül, oly nagy a változatosság!

Jelenleg a kormány a Széchenyi kártyát támogatja. Ez régebben üdülési csekk volt: juttatások, amelyeket a munkáltató adhat a munkavállalónak a fizetésén kívül. Ezért rendszerint kevesebb adót kell fizetni, és egyszerűbb, mint a fizetésemelés. És mivel ezeket csak az országon belül lehet felhasználni, így a belföldi turizmust lendíti fel. Ehhez a

folyamathoz is idő kell - no, és a folytonosság ez idő alatt.

Manapság lehet már jó minőségű programokat kínáló városokat felkeresni, nívós szállással, legyen az falusi jellegű vagy 5 csillagos szálloda. Van nyugodt, pihentető napokat kínáló csomag, családbarát, gyerekprogramokkal, ill. gyerek felügyeletét is felajánló csomagok, de izgalmas túrázó 2-3 napos kirándulások is, erdei házban vagy sátoros alvással. A lehetőségek szinte végtelenek, csak időben kell tervezni, keresgélmi. De aki nem ragaszkodik egy adott helyhez-programhoz, az nagyon olcsón juthat a *last minute* csomagokhoz is.

Nálunk itt van a tél, az utolsó talán még nem havazós kirándulásokat tervezzük, nálatok (mármint Argentínában, déli féltekén) ott a tavasz, jöhetnek tehát a víz közeli programok. De a pihenés, kikapcsolódás minden dolgozó embernek jár!

Jó programozást, üdülést, feltöltődést kívánok a hosszú, de a rövid, hétvégekre is!

Szeretettel, Teri

További ötletek: <http://itthon.hu/>

a magyarban az étkezés, a jó íz, a finomság ilyen fontos szerepet tölt be. A szalonna a magyar konyhában igen fontos. A mondás mehetne fordítva is: **szalonnából nem lesz jó barát.** De mégsem így van...

Egyértelmű, hogy a kutyának nagyon fontos szerepe volt. **Kutyának sem kell.** Hiszen egy kutya mindig éhes, mindent megeszik, tehát ha a kutyának sem kell, az valami nagyon értéktelen. Senkinek sincsen rá szüksége. **Kutyabaja van.** Semmi baja sincsen. Mert a kutya szívós állat, sokat bírt, sokat tűr.

Az utcán csellengő gazdátlan kutyára mondják, hogy **hamis kutya.** Az ilyentől óvakodjunk, hiszen nem tudjuk, hogy mit tanult a gazdájától!

Aztán vannak a szidások, letolások: **Kutyamindenségét! A kutyafáját! Kutyateremtette!** Szegény kedves háziállat, vajon miért? Mert a kutyának van ösztöne, és azért szeret csirkét lopni, törni, zúzni, rosszkodni. Kinek a kutyája nem rágott szét legalább 3 pár cipőt és néhány reggeli újságot? Vagy nem ásott nagy lukat a kertben? Gyertek el hozzám! Nálunk két kutya van. Az első kertünkben teljes alagutak vannak, **a kutyafáját!**

Egyik kutya, másik eb. Mind a kettő ugyanolyan rossz! Mind a kettő kutya, vagy eb, mindegy! Dongó és Rumi! Mindkettő kutya, mindkettő eb, és egyik nagyobb lukat ás, mint a másik. **Egyik kutya, másik eb!**

Ami az íróasztalon maradt:

„Dicsérjék mások hálaadó lélekkel tanítójukat, az élet felé nekem egy KUTYA mutatta meg az UTAT.”

Illyés Gyula

„Mindjobban elvadul az ember, s az állat nézi szelíd félelemmel.”

Váci Mihály

”Ne szégyelld te azt, hogy szereted az állatokat. Ne röstelld, ha egy kutya közelebb van a lelkedhez, mint a legtöbb ember, akit személyesen ismersz.”

Márai Sándor

AMHAHAHA -- HUFIHAHAHA

Társaságban kérdezik az elmeorvosától:
- És hogyan tudja eldönteni, hogy valaki normális vagy sem?
- Pofonegyszerű! Olyan kérdést kell feltenni, ami normális embernek nem okozhat gondot.
- Például?
- Például ezt ... Cook kapitány három világ körüli úton vett részt, és az egyik útján életét vesztette. Vajon hanyadik útján?
- Hm... Én sose voltam járatos a történelemben.

Halló! Itt a parapszichológiai nyomozóiroda. Tudjuk, hogy ön kicsoda és mit akar, ezért a sípszó után tegye le a kagylót.

A fényképészetbe betér egy matektanár:
- Szeretnék erről a filmről képeket csináltatni.
- 9x13?
- 117. Miért?

Közeledik a mozgalmas év vége - most még időben tudunk gondolkodni azon, hogy nyaralásunk alatt mifajta olvasnivalót viszünk magunkkal? A szemelvények csak ötleteket nyújtanak. Ha bármilyen érdeklődés vagy témakör adódna Olvasóink részéről, szívesen fogadjuk kérdéseiket! A HKK

Végre megjött a tavasz!

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos
4799-8437 - nyitva a hó 2. és 4. pénteken 19-21 óra

- 80 Bródy Lili: A Mancsi
- 683 Garcilaso de la Vega: Inkák és konkisztádorok
- 752/3 Márai Sándor: Idegen emberek I.-II.
- 760 Curie, Eve: Madame Curie
- 815 Mikszáth Kálmán: A néhai bárány
- 878 Karinthy Frigyes: Utazás a koponyám körül
- 1763 Kádár Lajos: Rozika
- 1770 Christie, Agatha: Macska a galambok között
- 2255 Barát Endre: Boszorkánytánc (Paganini életregénye)
- 2257 Heltai Jenő: Tollforgatók (Az utolsó bohém – Jaguár – Hét sovány esztendő)
- 3019 Lewis, Sinclair: Egy modern asszony szíve (A. Vickers)
- 3548 Wass Albert: A költő és a macska (kiadatlan elbeszélések 1945-1989)
- 3943 Szántó Miklós: Magyarok a nagyvilágban
- 4285 Bajcsy-Zsilinszky Endre: Egyetlen út a magyar paraszt DVD
- DVD- 4 Maga lesz a férjem (Jávor P., Kiss M., Kabos Gy.)
- DVD-17 Adjátok vissza a hegyeimet (Koltay Gábor filmje Wass Albertől)
- DVD-18 A magyar történelem és kultúra 1000 éve
- En castellano**
- S-217 Harsányi, Zsolt: Rapsodia húngara (La vida de Liszt)
- S-291 Muráti, Lili: No todos saben amar
- S-292 Nyíró, József: El libro de las montañas nevadas

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250 - (1636) Olivos
☎4799-8437 / Iroda ☎4711-0144

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN estebanzombory@gmail.com

Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Bernáth Erzsébet (Pintyő)
Keddtől - péntekig 18 - 21 óra. Szombat 15 - 20 óra.
hungariabuenosaires@gmail.com

Tartozásának összegét mailen is megérdeklődheti.
Az Egyesületi tagdíjak bankátutalással befizethetők:
Banco de la Provincia de Buenos Aires, Suc. 5080 OLIVOS
Beneficiario: Hungaria CUIT: 30-61506567-2
CBU: 01400380 01508002240916
Cuenta Corriente N°: 022409/1
Kérjük tisztázza mailcímkörre, kinek a tagdíját fizeti, hány hónapra, és szíveskedjék elküldeni a befizetési szelvény másolatát. E-mailen küldjük a hivatalos nyugta másolatát. Az eredeti átvehető az irodaórakban.